

“Jézus Krisztus tegnap ma és mindörökké ugyanaz.”
(Zsid. 13:8)

KÖRLEVÉL

Március 2013

Kiválasztás – Eleve elrendelés

Teljes szívből köszöntelek mindnyájatokat az ÍGY SZÓL AZ ÚR-al az Ézsaiás 46:10 ből:

„Én megismertettem kezdettől fogva a végződést és még a történelem előtti időben a még meg nem történeteket; Parancsban adom »Rendelkezésem valószínűleg meg!« mindent megteszek, ami örömet szerez NEKEM”

Isten elhatározta az Ő megváltási tervét a világ megalapítása óta, azaz döntéseket hozott az Ő szabadulási tervének a beteljesülése felől. Az üdvösség története végbe megy az emberi történelem közepette, és ennél fogva fontos az, hogy felismerjük Isten tervét az Őveivel kapcsolatosan, azután pedig, hogy hagyjuk magunkat beilleszteni az Ő tervébe.

Az ő első prédikációjában, a Szent Szellem kitöltetése után, kifejti Péter apostol, hogy minden, ami az ÚR Jézussal történt, Isten tanácshatározatához és az Ő szabadulási tervéhez tartozott. Azt mondja a Megváltóról: „... ezt a Férfiút, aki Isten eleve megállapított és eldöntött tanácshatározata szerint nektek odaadott, ti a pogányok keze által felszegeztették és megölettetek (Ján.19:16-37). De Isten feltámasztotta Őt, azáltal, hogy feloldotta a halál fájdalmait, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt ...” (Ap.Csel.2:23-27; Zsolt.16:8-11).

Az ő második prédikációjában kiemeli Péter apostol, hogy Isten az Ő szándékát, már eleve közhírré tette:

„Isten azonban ezen a módon hagyta, hogy beteljesüljön mindaz, amit már előre megmondott, minden prófétájának a szája által, tudniillik azt, hogy az Ő Felkentje szenvedni fog” (Ap.Csel.3:18; Zsolt.22; És.53).

Az ő harmadik prédikációjában is ismét feleleveníti az apostol a témát az eleve elrendelésről:

„Igen, az igazságnak megfelelően, valóban csoportosan megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, a Te szent szolgáló Jézus ellen, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék.” (Ap.Csel.4:27-28).

Isten megváltási tervében, nem csak a zsidók vannak beleszámítva, mint Isten választott népe, hanem a hívők valamennyien a pogány nemzetek közül is be lettek számítva. Az Ő kiválasztása és eleve elrendelése, messze túlmegy azon, amit mi emberek meg tudunk érteni.

„... Ezt mondta: »Nem elég nekem, hogy az Én Szolgám légy, csak azért, hogy Jákób törzseit helyreállítsam és a megmentetteket Izráelből visszatérítsem; nem, ki-

jelöllek Téged a pogányok világosságává, hogy eljusson szabadtásom a föld végső határáig» (Ézs.49:6).

Pál apostol összeköti az Ígéretet a hittel: „Mivel pedig előre látta az Írás, hogy Isten a pogányokat hitük miatt megigazítja, előre kihirdette üdvhatározatával kapcsolatos ígértét Ábrahámnak: »Tebenned nyerjen áldást a föld minden népe«” (Gal.3:8; 1.Móz.18:18).

„Azt hangsúlyozni akarom: Ugyanis, hogy Ábrahámnak a testi származás szerinti utódai, ezzel egyidejűleg nem Isten gyermekei is, hanem csak az ígértet gyermekei számtatnak az Ábrahám utódainak” (Róma 9:8). „Ti pedig, szeretett testvéreim, Izsák módjára az ígértet gyermekei vagytok.” (Gal.4:28).

Az igazi hit, meg van gyökerezve Isten ígéreteiben. Úgy amint Ábrahám teljesen elhitte azt, amit Isten ígértbe adott neki, és saját szemeivel meglátta annak beteljesedését, úgy a választottak valamennyien elhiszik Isten ígéreteit és átéli azok beteljesedését: „Hasonló módon, az Ábrahámnak ígértben adatott áldás, el lett juttatva Jézus Krisztusban a pogányokhoz avégett, hogy a Szellem ígértét hit által megkapjuk” (Gal.3:14). Istennek igazi gyermekei, megkapják minden ígért teljes áldását a Szent Szellem ereje által.

Amilyen biztosan nyilvánvaló lett és tetet öltött az Ige az Isten Fiában egy emberi hús-testben (Ján.1), bizonyára olyan bizonyos az is, hogy Istennek minden egyes odairányuló Szava, nyilvánvaló lesz Isten ÖSSZES fiai és leányaiban. Mert Istennek valamennyi ígéretei, amit adott nekünk, Őbenne Igenek és Ámenek — Isten pedig megdicsőíttetik rajtunk keresztül ezeknek beteljesedése által (2.Kor.1:20).

Isten kezdettől fogva szabad akarattal teremtette az embert, úgy hogy mindenki dönthet mellette vagy ellene. Mivel azonban Isten kezdettől fogva tudta, kik azok akik elfogadják az Ő kegyelmi ajánlatát, képes volt már a világ megalapítása előtt az ő nevüket a megöletett Bárány Könyvébe beleírni (Jel.13:8; Jel.17:8; Jel.21:27).

„Mert Őbenne kiválasztott minket magának már a világ megalapítása előtt arra, hogy szenten és feddhetetlenül álljunk az Ő színe előtt, és szeretetben előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, eleve elrendelve az Ő akarata és tetszése szerint” (Ef.1:4-5).

És azon kívül „megismertette velünk az Ő akaratának titkát az Ő szabad tanács-határozata szerint, amelynek végrehajtására elhatározta magát.” (9.v) Ámen!

Pál apostol ismételt hangsúlyozta az eleve elrendelés és a kiválasztás tényállását. Ő azt írja:

„Mert azokat, akiket eleve elhatározása szerint elhívott (kiválasztott), azokat eleve el is rendelt arra, hogy az Ő Fia hasonmására átalakuljanak: hogy Ő legyen az elsőszülött sok testvér között. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azoknak ajándékba adta a dicsőséget.” (Róma 8:28-30).

Ez a kiválasztottak elrendelése. Még mielőtt meg lett volna teremtve a föld, egy paradicsom, még mielőtt bekövetkezett volna a bűneset, még mielőtt kezdetét vette volna az idő egyáltalán, Isten Jézus Krisztusban kiválasztotta az összes eleve elrendeltet, elkülönítette, elszánta és megszentelte őket.

„... Óértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az Igazságban” (Ján.17:19).

Aki a Ján.17 –ben tovább olvas, be lesz avatva az Isten megmentői tanácsshatározatának mélységeibe.

„ÉN őbennük és Te Énbennem, hogy tökéletes egységre jussanak, hogy felismerje a világ, hogy Te küldtél el Engem, és úgy szereted őket, ahogyan Engem szeretted.” (23.v).

„ÉN őbennük ...” Ez Isten megvalósult titka, elért eredményként a kiválasztottak és az eleve elrendelték (predesztináltak) között. Mindenünk ami van, Őbenne van, aki azt mondta: „... mert szeretted engem már a világ megalapítása előtt.” (Ján.17:24).

A Megváltó és a megváltottak már a világ megalapítása előtt, belefoglaltattak Isten szeretetébe és a predesztinációba. és ők is felismerték, hogy Te küldtél el Engem. És ÉN megismertetem velük a Te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és ÉN is őbennük” (25.v – 26.v).
Ámen.

Röviden és lényegbevágóan, Pál apostol a következőket írja ezzel a témával kapcsolatosan az Eféz.3:1-12 -ben: „... ti, hogy kinyilatkoztatás által lett megismertette velem a titok ... úgy ahogyan most kijelentette szent apostolainak és prófétáinak: hogy tudniillik a pogányok örökösársaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek a Jézus Krisztusban adatott Ígéletben ... hogy ismertté legyen most a gyülekezet által a mennyei fejedelemségek és hatalmasságot előtt az Isten sokféle bölcsessége ...”

Elfogadás és elutasítás

A rómabeliekhez írt levél 9, 10 és 11 –ik fejezeteiben, megvilágítja Pál apostol azt a tényt, hogy Izráel, a választott nép, elutasította azt, amit Isten megígért, és tekintettel a nemzetekre így fejt ki:

„A továbbiakban Ézsaiás nyíltan és merészen beszél, így szólván: »Megtaláltam azoktól, akik engem nem kerestek; meg lettem ismertette azoknak, akik nem tudakozódtak utánam.« Izráelről viszont így szól: »Egész nap kitértam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé.«” (Róma 10:20-21; 3.Móz.26; Ezék.20).

Izráel tiltakozóan ellentmondott, Izráel teljességében elutasította, megmaradtak a hitelenségben és az engedetlenségben. Ezután így folytatja az apostol:

„Azt kérdezem tehát: elvetette Isten az Ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámin törzséből. Nem, az Isten nem vetette el az Ő népét, amelyet eleve kiválasztott” (Róma 11:1-2).

Isten nem utasította el az Ő népét, bár az Ő népe elutasította Őt. Ő az övéihez jött és az övéi nem fogadták be Őt. Csak aki elfogadta Őt, és hitt az Ő nevében, kapta meg a jogot ahhoz, hogy Isten gyermeke lehessen (Ján.1:11-12). Mind a mai napig, takaró van az ő szívkön és csak a Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által lesz felfedve (2Kor.3:12-18).

Mi a kegyelmi időszak végén élünk, és mint annak idején Izráellel, úgy történik most a nemzetekből összetevődő gyülekezetben:

„Mert nekünk is éppen úgy hirdettet az Evangélium mint azoknak is; de nekik nem használt a hirdetett Ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták.” (Zsid.4:2). A kiválasztást mindenki személyesen magáévá kell tegye és élje. Az igazi hit Isten ígéreteiben van meggyökerezve, az egyetlen igazi hit az, ami a beteljesedéshez vezet. A lényeg most azon van, hogy valamennyien beillesszék magukat az Ő előre meghatározott rendelkezésébe.

A hit az engedelmséget kell eredményezze; ez különösen előtűnik az Ábrahám esetéből, amikor kész volt feláldozni Izsákot (Jak.2:21-26; 1.Móz.22). Ábrahám nem tett semmit a saját belátása szerint — ő engedelmeskedett és aszerint cselekedett, amint az ŪR parancsba adta neki. Így tehát a hit, indokolva lett az elvégzett cselekedet által. Pontosan ez a lényeg az Ő választott népe esetében és az Ő gyülekezete esetében is! A hit az ahhoz kapcsolódó cselekedetek nélkül halott, és csak egy ajakvallomás.

Péter apostol így fejt ki: „Ezért áll ez az Írásban: »Íme, leteszek Sionban egy kiválasztott követ — egy drága (értékes) sarokkövet; és aki bizodalját Őréá veti, soha nem szégyenül meg.«” (1.Pét.2:6; Zsolt.118:22).

Csodálatos: Mindazok, akik sem önmagukra sem emberekre nem vetették bizalmukat, hanem Őréá, az értékes sarokköre, élő kövekként együtt felépítettek és soha meg nem szégyenülnek: „... ti magatok is mint élő kövek épüljete fel egy szellemi házzá, szent papsággá, hogy szellemi áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (5.v). — és az Ő háza mi vagyunk — az Igazság oszlopa és fundamentuma (1.Tim.3:15; Zsid.3:6).

„Néktek tehát, akiknek bizalmatok van, megadatik ama becses kincs; a hitetleneknek pedig »az a Kő, amelyet megvetettek az építők — éppen az lett sarokkővé« ezzel együtt pedig »megütközés kövévé« és »botránkozás sziklájává«; azok beleütköznek az Ő hitlenségükben, mert nem engedelmeskednek az Igének. Ők erre is rendeltettek.” (1.Pét.2:7-8; És.28:16).

Itt egyértelműen megkülönböztetés van téve azon igazi hívők között, akik rábízák magukat az ŪRRA, és azok között akik jóllehet az Ő népéhez tartoznak, de mégsem hisznek úgy, amint az Írás mondja. Jézus Krisztus első eljövetelekor, elvetették a szellemi építők a sarokkövet; most pedig elutasítják a zárókövet (Zak.4:7; Ap.Csel.4:11). A mi URUNK és Megváltónk úgy az Első mint az Utolsó is. Ő az Alfa és az Omega, úgy a sarokkő mint a zárókö is.

Annak érdekében, hogy mindenki megvizsgálhassa magát, ha az igazhitűekhez, a kiválasztottakhoz, az eleve elrendeltekhez tartozik vagy inkább azokhoz, akik megütköznek és visszaverődnek azon Igék hallatára, amit Isten a mi korszakunkra ígéretben adott, olvassa el még egyszer, a megfelelő Igeverset: „... megbotlanak és beleütköznek, az Igével kapcsolatos engedetlenségük következtében; erre a célra el is rendeltettek” (1.Pét.2:8). Ez fáj, de ez az igazság. Mindig is a jelenidőre meghatározott, megígért Igéről van szó és arról, amit Isten jelenleg végez. Mindaz aki nem fogadja el nem hiszi el, a maga részéről az is elrendeltetett arra a célra, hogy továbbra is megmaradjon az ő engedetlen és hitetlen állapotában, megbotránkozzon és beleütközzön, hogy kárhozatra jusson.

Egyeseknek az üdvösség kősziklája, másoknak pedig a bosszúság és a kellemetlenség sziklája. Aki nem hisz Istennek, az ő engedetlen állapotában belebotlik és nekiütökzik az Igének, amely Óróla szól. És ki az, aki fel tudja fogni, hogy: ez esetben is, eleve elrendelésről van szó. Minden egyes alkalommal, amikor elérkezett a beteljesedés ideje, a választottak valamennyien hittek, felismerték az isteni meglátogatás idejét és óráját, és részesedtek abban, amit Isten végzett. Velük kapcsolatosan igaznak bizonyul: „Másrésről ti vagytok »a választott nemzetiség, a királyi papság, a szent népközösség vagytok, Isten megkülönböztetett tulajdonba vett népe«, hogy hirdessétek annak nagy és jóságos tetteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket, ti, akik egykor »nem az Ő népe« voltatok, most pedig »Isten népe« vagytok, egykor »Isten irgalmasság nélkül«, most pedig »Isten irgalmasságában gazdagok«” (1.Pét.2:9-10).

Pál apostol, Isten kinevezésével közvetlen felelősséggel megbízva, így mutatja be magát: „Én Pál, Istennek egy szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola az Isten választottaiért, hogy higgyenek és felismerjék az Igazságot, amely beigazolódik egy istenfélő életmódban...” (Tit.1:1).

Az apostol felmutatja azt, mennyire fontos, az Igazságot hinni, és milyen következményekkel jár, az Igazságot nem elhinni: „... és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik azért vesznek el, mert az Igazság iránti szeretetet nem tették magukévá, hogy általa üdvözüljenek. És éppen ez okból, kiszolgáltatja őket Isten egy erőteljes önáltatásnak, hogy higgyenek a hazugságnak.” (2.Thess.2:10-11). Az Isten Igéjével szemben tanúsított isteni szeretet az elengedhetetlen előfeltétele annak, hogy bárki lelepleződést kapjon róla, és minden hazugságtól meg legyen őrizve. Az igazhitűekhez címzetten, az apostol hozzáteszi, amit én, összefüggésbe hozok mindazokkal, akik ez időben az isteni Igazságnak megfelelően hisznek: „... Mi pedig kötelesek vagyunk, az Istennek mindenkor hálát adni értetek, szeretett testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kezdettől fogva kiválasztott titeket az Isten az üdvösségre, a Szellem megszentelő munkája és az Igazságba vetett hit által” (13.v).

A Timotheushoz írt levélben azt írja az Isten embere: „A Szellem pedig kifejezetten bejelenti, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő Szellemeire és démoni tanításokra hallgatnak” (1.Tim.4:1).

De hiszen megérkeztünk az utolsó időkre és látjuk, hogy ez az Igeszakasz is beteljesül. Amilyen bizonyos az, hogy minden igazi tanítás Istentől származik, olyan bizonyos az is, hogy minden hamis tanítás megtévesztő szellemektől jön, sőt egyenesen a démonoktól. Csak az Igazság Szelleme az, aki elvezet minden Igazságra (Ján.16:13). És csak „... mindazok, akiket Isten szelleme vezérel, azok valóságosan Isten fiai” (Róma 8:14).

Aztán megmutatja az ő munkatársának — ma mindannyiunknak — az előfeltételt, „...kifogástalan szolgája leszel Krisztus Jézusnak: mert a hit és az igaz tanítás Igéjével táplálkozol, amelyeket zsinórmértékül vettél magadnak” (1.Tim.4:6b; És.28:17).

Az apostol továbbá arra buzdít: „Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is” (16.v). Amen.

„Ezeket tanítsd és védj észbe: Ha valaki másként tanít, és nem tartja magát a mi ÚRUNK Jézus Krisztusunk egészséges beszédéhez és a kegyességre vezető tanításhoz, az önteltségtől megvakult és a valóságban nem ért semmit ...” (1.Tim.6:3-4).

Az Emberfia így szól: „Az ÉN tanításom nem magamtól származik, hanem attól aki elküldött engem. Ha valaki kész cselekedni az Ő akaratát, magába száll, hogy felismerje erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e vagy ÉN magamtól szólok” (Ján.7:16-17). Ugyanezt elmondhatja, az ÚRNAK minden egyes igazi küldöttje. Először is szolgálatkészségesek kell legyünk Isten akaratának megcselekvésére, csak azután lesz kinyilatkoztatva számunkra. Az Ő feltámadása után, az ÚR, először is kiottarta 40 napon át az Ő apostolait (Ap.Csel.1:1-5), majd azután adta nekik a parancsot: „... és tanítsátok őket, hogy megtartsanak mindent abból, amit ÉN parancsoltam nektek!” (Mát.28:20). A Bibliában dokumentált apostoli tanítás egyidejűleg a Krisztus tanítása is; ennek érvényessége mindvégig megmarad, mint az egyetlen igaz tanítás (Ap.Csel.2:42).

János apostol azt írta és azt is egészen komolyan kell vennünk: „... semmiféle hazugság nem származhat az Igazságból” (1.Ján.2:21). Tekintettel az igazhitűekre a következőket olvassuk: „... az Igazság érdekében, amely maradandóan bennünk lakik és közöttünk lesz mindörökké” (2.Ján.1:2). Amire: „Ámen” –t mondunk!

Pál apostol a 2.Tim.3 –ban is leírja, ami az utolsó napokban ismételt előfordul: „Pontosan úgy, ahogyan Jannész és Jambrész ellenszegültek Mózesnek, éppen úgy fellépnek ezek is az Igazság ellen: megromlott értelmű emberek ezek, a hit szempontjából megbízhatatlan emberek” (2.Tim.3:8). Igenis, mindig az ellen indítják támadásukat, akit az ÚR arra hívott el, hogy hirdesse az abszolút Igazságot az üdvtörténettel kapcsolatosan. Megromlott elméjű emberek ezek. Ehhez még hozzá kell mondani, hogy minden igaz tanításnak van értelme, és minden hamis tanítás értelmetlen badarság.

A Mózes idejéből a 4.Móz.16 –ban rendelkezésünkre áll az a beszámolás is, hogy éppen a Lévi törzsből leszármazottai közül, akiket az ÚR elrendelt a templomi szolgálatok elvégzésére, emelkedett fel Mózes ellen a megvető Kóré. Ez a lévita megengedte, hogy felmerüljön benne a féltékenység és az irigység, miközben megvetéssel nézett az Isten elhívott emberére és semmibe vette Mózeszt azt vélve, hogy ez túl sokat igényel magának. És lám: hamarosan összesereglett egy egész csoport körülötte. Igen ám, de akkor maga Isten vette kezébe a dolgot és kimondta Kóré fölött az ítéletet, aki megvetette a Mózes páratlan megbízását, és véget vetett vele együttesen az ő csoportjával. Nos, miért lett számunkra ez a példa megörökítő? Határozottan figyelmeztetésül (2.Tim.3:16).

A végidőben élő igazhitűeknek nem okoznak kárt a hamis próféták és a hamis Krisztusok, akik kívül mindenhol fellépnek, „hanem azon férfiak, akik közülünk származnak és káros, fonák dolgokat beszélnek, hogy tanítványokat toborozzanak maguk köré” (Ap.Csel.20:30). Állításuk szerint, az utolsó idők küldöttének a szolgálata által, külön lettek választva, azonban éppen úgy mint Dátán és Kóré önállóvá válnak és csoportokat gyűjtenek maguk köré, akik elhiszik az ő úgynevezett különleges és sajátos

kinyilatkoztatásait. A Júdás levele azt írja az ilyenekről: „*Ezek azok az emberek, akik szakadásokat okoznak ...*” De hiszen minden Istentől beütemezett szolgálata, a gyülekezet felépítésére szolgál (Eféz.4:11-16).

Valójában ha lehetséges volna, még a választottakat is elcsábítaná az ügyesen kidolgozott és előterjesztett csalárdság. De Istennek legyen hála, hogy ez nem lehetséges. A választottak átlátják a vallásos megtévesztést, ők megmaradnak az Igében és a gyülekezetben.

Úgy amint az Ilyés napjaiban 7000 –en megmaradtak az Izráel népe közül, akik nem hajtották meg térdüket a Baál előtt, így részletezi Isten embere a Róma 11:5 –ben, „*ugyanígy tehát időnkben is létezik egy maradék Isten kegyelmi kiválasztása szerint.*” Amen.

Csak a kiválasztottak létesítik a Bárány menyasszonyát, aki a Jézus Krisztus visszajövetelekor felvétetik a dicsőségbe. Ezek az okos szüzek, akik készen lesznek és bemennek a menyegzői vacsorára (Máté 25:10; Jel.19:7). Őreájuk vonatkozik az üdvözültség: „*De a ti szemeitek az üdvözültség dicséretére vannak, mert látnak és füleitek, mert hallanak!*” (Máté 13:16). Az ő szemeikkel látnak, füleikkel hallanak, az ő szívükben hisznek; ők felismerik Isten kegyelmes meglátogatásának az idejét. Rájuk igaznak bizonyul mind a kilenc üdvözült állapotra való utalás; ők tiszta szívűek és meglátják az Istent (Máté 5:3-12). Ők megmaradnak az Igében kiválasztottként és visszaütésnek minden interpretációt; megmaradnak a kegyelemben és a szeretetben; Isten útjain járnak; csak arra hallgatnak, amit Isten Szelleme az Ő beszédén keresztül az Ő gyülekezetében mindenkinek egyen-egyenként üzen.

Egy érdemleges összehasonlítás

Milyen események kísérték a Jézus Krisztus első eljövetelét és milyen események kísérik most az Ő második eljövetelét? Először is fellépett Keresztelő János és tanúbizonyosságot tett a világosságról, hogy valamennyien eljussanak általa az igaz hitre (Ján.1:7). Éppen úgy amint a Keresztelő János szolgálata által beteljesedett Ézs.40:3 és Mal.3:1, nevezetesen azáltal, hogy az ő üzenetével elérte az Ószövetség hitében élő atyák szívét és az ÚR elé egy jól előkészített népet állítson (Luk.1:16-17), így ez időben is vissza lesz térítve Isten gyermekeinek szíve az apostolok tanításához, az apostoli atyák hitéhez. Emez *utolsó* Ige-üzenet által, újra egy jól előkészített nép lesz az ÚR elé állítva.

Az 1.Kor.10 –ben bemutatja Pál apostol az Ő választott népének, Izráel népének a kivezetését. Mindannyian a felhő alatt álltak, mindannyian átkeltek a Vörös-tengeren, mindannyian megkeresztelkedtek Mózesre, mindannyian ették a mannát, mindannyian ittak a szellemi sziklából, amely Krisztus volt (1-4 terj.v –ek).

Valójában, aztán jött a megsemmisítő ítélet: „*De többségükben nem lelte kedvét az Isten, mert a pusztában földre lettek terítve (elhullottak).*” (5.v). A 11. versben közvetlenül meg vagyunk szólítva: „*Mindez pedig példaképpen történt velük, figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akikre hamarosan eljön a világ végidőpontja.*” Ezek a sorok, egyenesen hozzánk lettek intézve, nekünk akik megérkeztünk a világ

végidőpontjára. Nem elegendő a prófétáról beszélni, a kihívásról, a bemelegítésről, a tűzszlopról, vagy Isten valamennyi végzéseiről — fel kell tennünk önmagunknak a kérdést, mit tett Isten az én saját életemben és azután pedig azt, ha nyugszik-e rajtam Isten tetszése.

Isten annak idején az Izráel népének legtöbb választottján nem lelte tetszését. De éppen ez a lényeg, mert az Énóhk példája mutatja, hogy mielőtt elragadtatott volna, bizonyosságot nyert afelől, hogy Isten szemében kedves volt. (Zsid.11:5-6).

Elvégre éppen ez az, amiről szó van, hogy felismerjük azt az utat, amelyet Isten ma jár az Ő gyülekezetével, mert ez az egyetlen módja annak, hogy Isten jó tetszése megnyugodjék mindazokon, akik elragadtatnak. Ők azok, akik a szívük legmélyében, abszolút egyetértésben vannak Istennel, az Ő beszédével és ezáltal az Ő akaratában találtnak az üdvösség történelmének eme fontos tökéletességre jutás szakaszában.

Az ÚR választott Népe, negyven éven át szemtanúja volt az Ő hatalmas műveinek és mégsem hittek, ezért kénytelen volt kimondani: „*Ezért felbőszültem erre a nemzedékre és ezt mondtam: »Mindig tévelyeg ez a nép az ő szívében!« Mert nem ismerték fel az Én utaimat.*” (Zsid.3:10). Avagy felismertük-e az Úr utait erre az időszakra, amelyet az Ő gyülekezetével jár? Vagy saját utainkkal együtt tévelygünk szívünkben?

Itt a 2.Kor.11:1-6 –ra kell hivatkozzunk. Pál apostol, Istennek elhivatott embere, telve volt Isten iránti féltékenységgel, mert egyetlen egy férfiúnak jegyezte el a hívőket, figyelme arra volt összpontosítva, hogy Krisztus elé egy szemérmes szüzet állítson. De attól félt, hogy a kígyó elámítja csábításával a felületes hívőket és Krisztustól a gonoszhoz vonza őket. Így hasonlítja össze, amint Évával és a kígyóval történt. Az Édenkertben történt csábítás után, Éva a továbbiakban már nem volt szűz. A csábítást követően a kígyó magvát hordozta magában, aztán odaadta magát Ádámnak, megszülte Kaint és röviddel utána Ábelt (1.Móz.4). Éva két különböző magot hordozott magában, két fiút, amelyek aztán testvéreknek lettek nevezve (1.Móz.4:8-10). Kain egy hamis testvér volt, Ő nem volt az Ádám fia és ezért semmilyen leszármazási nyilvántartásban nem áll. Voltaképpen az ördög tulajdon gyermeke volt (1.Ján.3:12).

Hányszor hangsúlyozta Branham testvér, Évára való hivatkozással, hogy csak egy Szó volt, amit a kígyó hozzáadott, emez egy szó kiegészítésével mindent kétségbevont abból, amit Isten mondott. Így jött létre az eredendő bűn, a hitetlenség és végül is a csábítás, amelynek következménye úgy a fizikai mint a szellemi halál is lett. Emiatt hangsúlyozta ki Branham testvér, hogy az »eredendő bűn« a hitetlenség, ami maga után vonja az összes többi bünt és áthágást. Minden értelmezés kételkedik afelől amit Isten mondott, ami azt eredményezi, hogy megsemmisül a hit és hitetlenséggel lesz helyettesítve.

Miben áll a titok Krisztussal és a menyasszony gyülekezettel kapcsolatosan? Mária el volt jegyezve Józsefnek, azonban szűz volt. Ő elhitte a kapott ígéretet és így szólt: „*Íme, én az ÚR szolgálóleánya vagyok; történjék velem a te beszéded szerint!*” (Luk.1:38). Az isteni mag természetfeletti nemzés során került a méhében, éppen úgy amint a Zsolt 22:10-ben előre ki lett mondva: „*Igenis, Te vagy az, aki anyám méhében helyeztél engem*” és „*Én Fiam vagy te, ma nemzetelek téged Fiammá*” (Zsolt.2:7; 2.Sám.7:14). Így teljesedett be az Ige az Ézsaiás 7:14 –ből: „*Íme, a szűz fogan méhé-*

ben ...”, és az Ige testté lett, Isten Fia megszületett (Mát.1:18.25; Luk.1:26-38). Ehhez hasonlóan történik az isteni Ige-maggal, amelyben az élet csírája van, és az ígélet beszédeként a gyülekezet szűzies méhébe kerül, ahonnan aztán előjön a győzők serege, akik eljutnak az érett férfúságra (Ef.4:13).

Hangsúlyoznunk kell újra meg újra, hogy most a kegyelem időszak végén, az utolsó Ige-üzenet hirdetése fontosabb mint valaha; az ígélet Beszéde, ami fölött maga Isten őrökdi, és amelynek teljesítését Ő maga hozza létre az ígélet gyermekeiben.

Mi történik a Jézus Krisztus visszatérése előtt?

A János 14 –ben megtaláljuk a mi szeretett URUNK főígéletét: „Elmegyek helyet készíteni a számotokra ... és ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket ...”

Megelőzően azonban be kellett teljesedjen a másik bejelentés, ami hasonlatosan az Ő ajkáról hangzott el: „Illés, valóban eljön elsőként és helyreállít mindent!” (Mát.17:11). Az ígélet, hogy az ÚR napját megelőzően egy prófétának kell fellépni az Illéséhez hasonlóan a Mal.3:23-24 –ben (más fordításokban Mal.4:5-6 –ban) található meg. Ez az ígélet beteljesedett a mi korszakunkban. Amint Illés tizenkét követ vett, és felépítette az ÚR oltárát, az Izrael népét pedig felszólította a döntésre, ugyanaz végbement a Branham testvér szolgálatán keresztül is, aki vette a tizenkét apostol tanítását és újra a gyertyatartóra állította azt. Illés így imádkozott: „Felelj nekem, URAM, felelj nekem, hogy ez a nép felismerje, hogy Te vagy az ÚR, az igaz Isten és Te magad fordítottad vissza a szívüket!” (1.Kir.18:37). Úgyszintén a mi szíveinket is, az Úr maga indította megtérésre.

A mi Megváltónkról a következő áll írva: „Őt azonban az égnek kell befogadnia, amíg a teljes üdv-rend helyreállítása be nem következik, amelyről az Isten öröktől fogva szólt az Ő szent prófétáinak szája által” (Ap.Csel.3:21). Most a kihívás idejében élünk, a visszaszolgáltatás és az eredeti állapot helyreállításának az idejében, amint Isten bejelentette azt. Az eredeti alap fel lett állítva; a teljesen tiszta, az örökkévalóan érvényes evangélium isteni üzenete hirdettetik (Mát.24:14; Jel.14:6).

Jézus Krisztus első eljövetelekor természetfeletti történt a földön: Egy angyal, aki azt mondja: „Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok, azért lettem elküldve, hogy beszéljek veled ...”, meglátogatta Zakariást a templomban és ígéletet adott neki a Keresztelő János születéséről (Luk.1:11-25). Ezután eljött Gábrriel angyal Máriához és bejelentette a Megváltó születését (Luk.1:26-38). A mi URUNK szolgálata alatt állandóan történtek természetfeletti dolgok. Úgyszintén a korai kereszténység is megtapasztalhatta Isten természetfeletti működését. Mi visszaemlékszünk a Pál apostol természetfeletti elhívására is (Ap.Csel.9). A Jelenések Könyve 1.fejezetének első három versében azt olvassuk, hogy az Úr elküldte az Ő angyalát, hogy az Ő szolgájának Jánosnak mindent közhírré tegyen, ami a jövőben fog megtörténni. Az utolsó fejezet 16 –ik versében, a mi URUNK még egyszer igazolja: „ÉN, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyágot tegyen nektek a gyülekezetek előtt.”

1946 május 7. egy angyal jött Branham testvérhez és azt mondta: „**Ne félj! Az élő Isten jelenlétéből lettem hozzád küldve ...**” Mint ahogy az utolsó Ige-üzenet követői

között mindenki számára jól ismert, így kapta meg William Branham az ő közvetlen küldetését arra az Ige szolgálatra, amelynek következtében Isten gyermekeinek szíve, vissza lett fordítva a kezdethez, az eredethez, az Igéhez, a korai apostoli atyák hitéhez. Az Úr Igéje az, amely mindörökké megmarad, és amint Péter apostol tanúvallomást tett róla, „*ez az, ami üdvüzenetként hirdetve lett nektek*” (1.Pt.1:25). Most, az üdvösség történelmének a legfontosabb időszakaszával van dolgunk.

Annak idején az útkészítő (előhírnök) üzenete egy egész különleges ígéretet tartalmazott. Mindannyian, akik hittek és megkeresztelkedtek, hallották a János tanúbizonyosságát, amint azt mondja: „*Ő majd Szent Szellemmel és tüsszel keresztel meg titeket*” (Mt.3:11) — „Tiveletek kapcsolatosan, akik hallottátok az Ige-üzenetet, akiknek szívei Őhöz lett fordítva, akik megkeresztelkedtek, tiveletek kapcsolatosan teljesíteni fogja az Ő ígértét.” Az Ap.Csel.2:33-41 –ben olvassuk, eme beszédek beteljesedését. Pünkösd napján először 120 –an lettek betöltve Szent Szellemmel, azok, akik a tető alatti helyiségben (egy padlásszobában) voltak összegyűlve. Ezután a Péter prédikációja sokak szívét mint egy fájdalmas szúrás járta át és feltették a következő kérdést: „*Szeretett testvéreim, mit kell tegyünk ...*” Erre az a válasz jött, ami még ma is érvényes: „*Tegyetek bűnbánatot és kiki közületek keresztelkedjen meg az Úr Jézus Krisztus nevében a ti bűneitek bocsánatára, és veszitek a Szent Szellem ajándékát.*” Az Ap.Csel.2:41 –ben háromezer lélek csatlakozott egyszerre hozzájuk, az Ap.Csel.4:4 –ben ötezer lélek volt. Az előfutár – útkészítő szolgálata meg volt jutalmazva; sokak szíve elő lett készítve; valamennyien nagy elvárásban voltak; valamennyien hitték az ígéretet, valamennyien részesedtek az ígéretben, a beteljesedés pillanatában. Hasonlóképpen most is az igazi hívók szíve egyesítve és összeforrvan lesz az Úrral és valamennyien annak nagy elvárásában vannak, amit Isten még tenni akar. Ők megkeresztelkednek az Úr Jézus Krisztus nevére és tapasztalni fogják a Szellem hatalmas működését.

1933 június 11 –én a következő Szavak lettek a természetfeletti fényfelhőből Branham testvérhez intézve: „**Amint elküldetett Keresztelő János a Jézus Krisztus első eljövetele útkészítőjének, azonképpen az az Ige-üzenet, amely neked lett adva, útkészítője (előhírnöke) lesz Jézus Krisztus második eljövetelének!**” Ezeket a Szavakat többször is idézte Branham testvér az ő prédikációiban, sőt kimondottan hangsúlyozta: „**Nem, hogy én lennék az előfutár (útkészítő), hanem az Ige-üzenet lesz az útkészítő (előfutár)!**”

De hiszen az Ézsaiás 55 szerint, nem az Ige üzenet átadója az Ige tartópillére, hanem az Ige maga, amely önmagában megvalósítja azt, amiért Isten küldötte azt. „...*éppen így aránylik az Én Igémmel is, amely az Én számból ered: nem tér üresen vissza hozzám, hanem csak majd azután, miután megvalósította azt, amit akartam Vele, és éli azt a célját, amiért kiküldtem*” (11.vers).

Mint szem és fül-tanú, aki Branham testvér összefüggéseit együtt átéltem és tíz éven át személyesen is kapcsolatban voltam vele, otthonos vagyok abban is, ami az Ige-üzenettel kapcsolatosan lett neki megmondva, hogy közhírré tegye. Később azonban, az eredeti és a valóditól teljesen eltérő változatok is nyilvánosságra lettek hozva, amelyekben az „üzenet” szócska hiányzik. A legújabb verzió szerint állítólag a következőket mondta a hang: „As John the Baptist was sent for a forerunner of the first

coming of Jesus Christ, you will bring the second coming of Jesus Christ” — „Amint el lett küldve Keresztelő János, Jézus Krisztus első eljövetele útkészítőjeként, akként fogod te hozni (előidézni?) a Jézus Krisztus második eljövetelét.” Egy régebbi verzió szerint: „... akként lettél te, az Ő második eljövetele útkészítőjeként elküldve.” De hiszen csak egy szót kell hozzá tenni, vagy elvenni, teljesen megváltoztatja az értelmét annak, amit az ÚR mondott (Jel.22).

De hiszen nyilvánvaló annak az oka, amiért testvérek szándékosan hozzálátnak, meghamisítani az ő szó szerinti küldetését: Ezzel azt akarják mondani, hogy a Branham testvér szolgálatával minden véget ért. Sőt, egyesek úgy vélik, hogy az ÚR máris eljött és most igényt állít az Öveire; mások szerint az elragadtatás már megtörtént; ismét mások szerint, hogy a Szövetség Angyala lejött a földre, és lábát a szárazföld és a tengerre vetette; hogy a Jelenések 10 –ik fejezete már beteljesedett; hogy a kegyelem trónja máris ítélőszéké változott; hogy a hét mennydörgés, hét különleges embereket jelképeznek; és sok más megtévesztő dolgokat. Nem tudják és nem akarják elhinni azt, hogy Branham testvér az ÚR parancsát követően az eledelt csak eltárolta, miközben - amint egy látomásban szimbolikusan is látta - kosarakban a polcokra rakta, de még nem terítette ki az asztalra előkészített eledelként. Nem tudják és nem akarják elhinni, amit a próféta 1962, december 3 –án nekem mondott: **„Várv az eledel kiosztásával, amíg megkapod az élelmiszer többi részét is ...”** és: **„Az étel a prédikációkban van, amelyek nyilvántartása a hangszalagokon van...”**

Az elmúlt években nyolc férfitestvér utazott négy országból Jeffersonvillebe, hogy beszéljenek a két tanúval, akik jelen voltak, a Branham testvér kinyilatkozásánál, amikor megismételte azt, amit az ÚR 1962 április 2. mondott nekem. Sőt, az utolsó két látogatónál szó szerint is megismételte Fred Sothmann testvér - a fő tanú, aki 1948 –óta annyira ragaszkodott Branham testvérhez, hogy nem lehetett lerázni a közeléből - a szavakat, amelyeket a próféta kimondott. Valóban még ama mondatra is jól emlékezett és felidézte „Várv az eledel kiosztásával, amíg megkapod a többit (a maradékot) is.” Miért nem kérdezte meg egy testvér sem azok közül, akik az ő saját elméletüket teszik közhírré, a tanúkat? A válasz magától értetődő: Akkor nem lennének képesek folytatni az ő rágalmasukat, akkor kénytelenek lennének elismerni azt, amit Isten jelenleg az üzenetén keresztül végez.

Mindenki el kell döntse magának, ha Istennek és az Ő Igéjének vagy az értelmezéseknek hisz. Vagy ebben az esetben, ha azt hiszi el ami valójában mondván lett, vagy inkább azt, amit a hamisítók csináltak belőle. Ennek ellenére Krisztusnak, Úrunknak és Megváltónknak egy tiszta szűz kerül bemutatásra (2.Kor.11), valamint az okos szűzek készen lesznek a Völegény visszajövelekor (Máté 25:10). Bizonyára semmi kétség nem fér ahhoz, hogy az okos szűzek felkészültsége kapcsolatban áll az okos és hű szolga szolgálatával, valamint a hűség szolgálatával a Máté 24:45-47 –ből, mert közvetlenül a következő fejezetben az áll: *„És azután hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz.”* Ez a mi időnkre vonatkozik. A szellemi éhség, amely az Ámos 8:11 –ben lett kijelentve, elérkezett és az ÚR parancsa szerint eltárolt élelmiszer kiosztásra kerül, úgy, amint az ÚR 1962 április 2. parancsba adta nekem. A későbbiekben azt is mondta nekem: **„Én szolgám, Én a Máté 24:45-47 alapján kirendeltelek téged az élelmi-**

szert kiosztani ...” Istennél minden szabályszerűen és tervszerűen működik. Amit annak idején mondott, ma is érvényes: „*Aki titeket meghallgat, az Engem hallgat meg, és aki titeket megvet, az engem vet meg ...*” (Luk.10:16).

Egy fontos összevetés

A Máté 25:1-13 szerint a mennyeknek országa 10 szűzhöz van hasonlítva, akik felkerekedtek, hogy találkozzanak a Völegénnyel. Mindegyikük hallja az Ige-üzenetet és magukkal veszik az ő lámpásaikat. De aztán mindannyian elalusznak. Ezzel kapcsolatosan össze kell hasonlítani a Máté 25:5 –öt a Máté 13:25 –el: Ott elvetette az Embernek Fia a jó vetőmagot, aztán az emberek elaludtak mind, és ez volt az az idő, amit az ellenség felhasznált, hogy elvesse az ő gonosz vetőmagját. Branham testvér „az ellenségeskedés vetőmagjának” nevezi őket. Hasonlóképpen a Máté 25 –ben adott példázatban is, az összes szüzek elaludtak, és most is arra használja fel az ellenség a lehetőséget, hogy elvesse az ő vetőmagját. Végül is, minden egyes értelmezés egy idegen vetőmag, amelyet a gonosz vet. Az estének idején kivilágosodott; az éjfél idején, felébredés közben, nyilvánvaló lesz, hogy ki járt a világosságban és ki éri el a célt — ki balga és ki az okos szűz. Erre azonban nem az esti órákban kerül sor, amelyben az Ige-üzenet hordozója – a hírnök – a helyszínen van, hanem éjfélkor, amikor a Völegény jön. Ugyanis akkor tűnik fel a bolond szüzeknek, hogy a Szellem olajának a hiányában vannak. Valójában, és akkor lesznek a kereskedőkhöz /az árusítókhöz küldve — nem AHHOZ, a Ki Szellemmel és tüllel keresztel! Nos a kereskedők sokat beszélnek a Szellem kinyilatkoztatásáról, habár saját maguk nem rendelkeznek vele.

Szinte meg sem lehet merni ismételni, amit akkor mond az ÚR az ostoba (bolond) szüzeknek: „*Később aztán megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: »URAM, URAM, nyiss ajtót nekünk!« Ő azonban így válaszolt: »Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket!«*” (Máté 25:11-12). Ez a „később” majd „túl késő” lesz. Nos ez nem a hitetlenséghez, hanem a hívőkhöz van intézve. Szüzek, akik hallották az éjfélbeli kiáltást, akik kimentek a Völegény elé, hogy találkozzanak Vele, azt kell majd hallják: „*ÉN nem ismerlek benneteket!*” Nos mi történt velük? Átlépték valamiben a vonalat, lekésték a csatlakozást? Avagy el lettek csábítva, hagyták magukat félrevezetni?

A laodiceabeli gyülekezethez intézett levélben, az ÚR az ajtó előtt áll (Jel.3:20): Ha valaki meghallja az Ő hangját, és kinyitja az ajtót neki, ahhoz bejön, és megtartja vele a vacsorát. Avagy nem hallották volna a balga szüzek az utolsó kopogtatást és nem nyitottak ajtót Neki? A végén ők maguk állnak zárt ajtó előtt. Végére is, az ÚR Jézus maga az ajtó, amelyen be kell mennünk. Ő maga a jó Pásztor és az Ő juhai csak az Ő hangjára hallgatnak (Ján.10). Nos kinek a hangjára hallgattak az ostobák? Vajon egy idegent követtek idegen tanításokkal? Az „*ÉN nem ismerlek benneteket!*”, felfoghatatlan marad számunkra.

Legyen az bárki a gyülekezetből, akik elfogadnak valamilyen idegen magot, tisztátalanná válnak és nem tartoznak többé az okos szüzekhez; ők el lettek ámitva mint Éva. Pál apostol egyértelműen mondja, hogy abban az esetben, ha valaki el lett csábítva, egy másik Jézus lett hirdetve, egy másik evangélium lett prédikálva egy másik

szellem befolyása alatt. Az ostobákat magával ragadja a tanításnak akármilyen szele és ellenállás nélkül hagyják magukat sodortatni tőle, amelynek következtében mindegyiknek az ő gondolataikat fertőzi meg a gonosz (2.Kor.11:1-6). A bölcsek hűségesek maradnak és kizárólag csak az Ige vetőmagját képesek elfogadni és magukba felvenni. Azáltal, hogy csak azt hiszik el, amit a Szentírás mond és amint a Szentírás mondja, az isteni befolyás alatt maradnak. Az ő esetükben a hit diadalmaskodik, amely legyőzte a világot.

Vegyük figyelembe, hogy mennyire nagy a hasonlóság a csodatevőkhöz intézett ítéletet mondó nyilatkozat, akik voltaképpen megtévesztők voltak, és a bolond szüzekhez intézett nyilatkozat között:

„*És akkor kijelentem nekik: »Sohasem ismertelek titeket; távozzatok el tőlem, ti akik a törvény megrontásán munkálkodtok«*” (Máté 7:23) és:

„*Később aztán megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: »URAM, URAM, nyiss ajtót nekünk!«* *Ő azonban így válaszolt: »Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket!«*” (Máté 25:11-12).

Amennyire bizonyos a hűséges szolgálattal kapcsolatos Ige beteljesülése, annyira bizonyos, hogy megvalósul az is, ami a gonosz szolgára van vonatkozva a Máté 24:48-51 –ben leírva, amit Pál apostol profetikusan előre látott: „*Mert sokan vannak, akik nem akarják magukat alárendelni, fecsegők és ámitók, ... akiknek szájukat be kell tölteni, mert egész családnépeket feldúlnak azzal, hogy aljas nyereség kedvéért, helytelen tanításokat terjesztenek elő*” (Tit.1:1-11). Ugyancsak úgy a mi időnkben is, elsőként el lett vetve a jó vetőmag; azután elvetette az ellenség az ő vetőmagját ugyanabban a szántóföldben. De egy igazi prófétából, soha nem lett egy hamis próféta, és egy hűséges szolgából, akit maga az ÚR bízott meg, soha nem lett egy gonosz szolga — és fordítva. Az Emberfia mindig csak a jó vetőmagot veti el az Ő küldöttei (hírnökei) által, míg az ellenség a gonosz vetőmagot. Amit a mi URUNK mondott, igaz marad örökre: „*A szántóföld a világ, a jó mag a mennyek országának a fiai; a konkoly ellenben, a gonosz fiai*” (Máté 13:38-52).

„*Bizony, bizony mondom nektek: aki akkor, amikor elküldök valakit, befogadja azt, engem fogad be*” (Ján.13:20).

Isten, az Ő tanítása által gondoskodik arról, hogy az Ő Igazsága mérőzsinórunk legyen (És.28:17; 1.Tim.4:6; Tit.2:17). Az Úr asztala csak hamisítatlan élelmiszerral van megterítve. Most lesz nyilvánvaló, hogy ki találta meg a csatlakozást és él a Jézus Krisztus jelenlétében, másrészt pedig az is, hogy ki maradt hátra, a múltra tekintve, a próféta élményeire összpontosítva és csak arról beszélve, ami a múltban történt. Minden, ami a hírnök szolgálatával kapcsolatos volt, bekövetkezett és valamennyien tökéletesen meg lettünk ismertetve Isten tanácsshatározatával. Branham testvér minden bibliai témáról beszélt, éppen úgy mint Pál apostol kijelölte mindenkinek a megillető helyet, úgy a nőknek mint a férfiaknak, beszélt a gyülekezeti rendről, a szolgálatokról, sőt az Úr közvetlen parancsára „*A házasság, a válás, az újraházasodás*” bonyolult témájáról is beszélt. Isten kegyelméből, mindent, amit Branham testvér tanított, be lehet illeszteni a bibliába. Éppen úgy mint a Biblia napjaiban, az érdekltség nem egy Mózesnek, vagy egy Ilyésnek, vagy egy Keresztelő Jánosnak, egy Pál apostolnak vagy

egy Péter apostol élettörténetén volt, akiről gyakorlatilag semmit nem tudunk, úgy ma sem a Branham testvér élettörténete áll középpontban, hanem az üdvtörténelem, amelyet Isten most véghezvisz.

Személyi kultuszt és bálványimádást határozottan és ellentmondást nem tűrően elutasítunk. Csak aki nem ismeri fel azt, hogy Isten az Ő dicsőségét senki másnak nem adja, kerül abba a helyzetbe, hogy a próféta személyes tárgyait bálványozza, akár még a sírját is. Mi azonban nem a prófétát hirdetjük, hanem azon dolgokat, amelyek fel lettek neki tárva a Szellem által, akárcsak mint Pál apostolnak is – ugyanakkor Jézus Krisztust hirdetjük, mint aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. A valóban kiválasztottak, Isten jelenlétében élnek. A választottak valamennyien, részt vesznek a próféta szolgálatában azáltal, hogy fel- és elismerik azt, amit Isten az ő hazamenetele után végzett és még napjainkban is végez. De hiszen jelenleg arról van szó, amit az ŪR maga erre az időre eleve elrendelt. Teljes egyetértésben ezzel, hálásan egy „Áment-!” mondunk.

A Sátán, a testvérek vádlója, rosszindulatú embereket használ fel az ő befolyása alatt, hogy Krisztus alkalmazottjának a befolyását, amely az Igehirdetés által adott neki, elpusztítsa. Majd az elragadtatásnál következik be az, hogy a vádló véglegesen ki lesz taszítva, amikor is a férfiasságra eljutott fiúgyermek, a menyegzői vacsora után, „*vasvesszővel legeltet minden nemzetet*” (Jel.12:1-12). Ez egyike az ígéreteknek, amely a győzőknek adatott (Jel.2:26-29). Ekkor befejeződik Jézus Krisztus szószólós szolgálata (1.Ján.2:1-2). Isten, Jézus Krisztusban egy tökéletes engesztelést, egy tökéletes megigazolást szerzett számunkra a Bárány kiontott vére által. A kiválasztottak között soha semmilyen ellenségeskedés nem létezik. A választottak soha semmilyen gyűlölködést nem fognak hordozni szívükben senki ellen sem vádat emelni vagy követni. A kígyó magva volt az, tudniillik Kain, aki szeretetet színlelt, helyet adott a féltékenységnek, mivel Isten nem fogadta el az ő áldozatát és az első embergyilkos lett belőle (1.Ján.3:9-12; 1.Móz.4:8).

Amilyen bizonyos az, hogy a Megváltó az Ő saját vérével belépett a mennyi szentélybe Főpapként (Zsid.9:11-14) és az Új Szövetség vérét (Márk 14:24) a Frigyláda fedőlapján felajánlotta (Zsid.9:15-22; 2.Móz.25:17), olyan bizonyos az is, hogy az Új-Szövetségnek a Közbenjárója (1.Tim.2:5). Az ítélet trónja, ahonnan az Ó-Testamentumban a határozathozatal ki lett mondva, átváltozott kegyelem trónjává. Majd amikor az Isten Üdvhatózata az ő teljességében befejeződik, változik át a kegyelem trónja ismét ítélet trónjává. Erre a hatodik pecsét időszakában kerül sor (Jel.6:12-17), amikor is a nap sötétségé és a hold vérré változik, amikor »az ŪR nagy és rettenetes napja« felvirrad (Ézs.13:9-16; Jóel 3:4; Ap.Csel.2:20; 2.Pét.3:10 sm).

Pál apostol így folytatja: „*Kicsoda az, aki vádat akar emelni Isten választottai ellen? De hiszen Isten maga az, aki megigazítja őket*” (Róm.8:33). Ki akarja elítélni őket? Azután pedig felsorol számos olyan dolgokat, ami a kiválasztottakra még elérkezhet, még nyomorúság és üldözés is, és végül azzal a megjegyzéssel fejezi be: „*De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeretett minket. Mert meg vagyok győződve arról, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem semmiféle hatalmasságok, sem magasság, sem mély-*

ség, sem semmiféle más teremtmény nem lesz képes arra, hogy elválasszon minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi URUNKban” (Róm.8:37-39).

A megváltási terv teljesen és átfogóan be van ágyazva Isten szeretetében. Isten az Ő szeretetét tanúsította irántunk, mi pedig, az Ő megváltottaiként és szeretteiként viszonzozhatjuk az Ő szeretetét úgy Őiránta, mint egymás iránt is (Ján.13:34-35).

A választottak és azok, akik már a világ megalapítása előtt elrendeltettek az örök életre, részesülni és tapasztalni fogják Isten utolsó és végleges működését. Legelőször is el kellett legyen vetve az Ige-magja az ő szíveikben, amelyre következni fog majd a késői eső (Hós.6:3; Jóel 2:23; Zak.10:1; Jak.5:7). Isten mindenről gondoskodott és minden az Ő vigyázata alatt van. És amilyen tökéletességgel befejezte az Ő teremtetési művét, olyan tökéletességgel fogja az Ő megváltási művét is befejezni. Ámen. Ámen.

A 2013 esztendő

2013 júniusában lesz nyolcvan éve annak, amióta Branham testvérhez hangos szavak lettek intézve a természetfeletti fény-felhőből, hogyan az Ige-üzenet amellyel meg lett bízva, előhírnöke lesz Jézus Krisztus második eljövételének.

Ötven évvel ezelőtt, nevezetesen 1963 márciusban, több sorozatos összejövetelen is beszélt Branham testvér az ÚR közvetlen parancsára a hét pecsétek leleplezéséről. Ezt megelőzően valami rendkívüli dolog történt: 1963 február 28 –án a Sunset hegyekben Arizonában, az Egyesült Államokban tartózkodott Branham testvér, amikor is hirtelen hét egymást követő mennydörgés rázta meg az egész területet. Erre a hét mennydörgésre ismételt utalt összehasonlítva a Jelenések 10 –ik fejezetével, azt mondva, hogy a pecsétekhez és elragadtatásra való hithez kapcsolódnak. Ott hét angyal jelent meg neki egy természetfeletti fény-felhőben, amelyeknek megjelenési formájuk egy piramishoz hasonlított. A hetedik ebből a konstellációból szól hozzá és azt az utasítást adta neki, hogy térjen vissza Jeffersonvilleba és tartson prédikációkat a hét pecsétről. Ez be is következett aztán 1963 március 17.-től egészen március 24 –ig.

A pecsétek megnyitása során az Igében valamennyi elrejtett titokzatosság leleplezése állt középpontban, ami az Isten egész tanácshatározatát illeti kizárólag a Szentírásra alapozva úgy a gyülekezettel, mint Izráellel és általánosan.

Sajnos még soha ezelőtt nem létezett annyi értelmezés a próféta nyilatkozatairól mint manapság, annyi irányzat és tanítás, amelyek tévesen „Ige-üzenet” –nek vannak megjelölve. Mindenki a prófétára hivatkozik, még akkor is ha egyéni értelmezések lesznek előterjesztve, anélkül, hogy figyelembe lenne véve, amit a Biblia egyáltalán mond.

Vajon tényleg senki nem veszi észre, hogy mennyi mindent hozzáfűznek az írott Igéhez mint úgynevezett „különleges kinyilatkoztatás”? Vajon valóban senki közülük nem gondol arra, hogy az ÚR kijelentette, mi fog azokkal történni akik a prófétálás Beszédeihez valamit is hozzátesznek: „arra az Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben” (Jel.22:18-19)? Nem fognak a menny-

ben lenni, hanem azon kívül, és elkerülhetetlenül el kell viseljük a nagy nyomorúság csapásait.

De hiszen fel szabad tenni a kérdést, például, hogy mi van megírva a Bibliában a hét mennydörgéstről. A válasz egyértelmű: semmi, abszolút semmi. Mit mondhatok én róla, mint Isten elhívott szolgája, aki az Isten Igéjét hirdeti? Semmit. Miért nem? Mert tiszteletreméltóan figyelembe veszem azt, amit a mennyei hang mondott vala: „Pecseteld le, amiket a hét mennydörgés mondott, és ne írd le!” (Jel. 10:4b). Ezzel a nagyon vitatott témával kapcsolatosan is feltétlenül szükséges, hogy ne csak az 1962 – 1963 –ban elhangzott idézeteket vegyük figyelembe, hanem azokat is, amelyeket Branham testvér a pecsétek megnyitása után mondott.

Az 1964 július –ban elhangzott „Istennek a leleplezése” című prédikációjában, azt mondja Branham testvér: **„Én válaszképpen azt mondtam: »Nos nézd, ahhoz egy szót nem lehet hozzátenni vagy elvenni abból.« Továbbá azt kérdezte: »A hét mennydörgés, amelyek hallatták hangjukat, avagy nem egy olyan kinyilatkoztatás lesz-e, amelyben valamely ember részesülni fog?» Én azt válaszoltam: »Nem, uram. Mert ez annyit jelentene, az írott Igéhez valamit hozzátenni vagy valamit abból elvenni.« Már minden ki lett nyilatkoztatva ebben, és a hét pecsétek megnyilvánulásra hozták a leleplezését annak, ami volt. Ő még mindig az írott Ige! Nektek nem szabad az Igén túl mennetek. Istennek a Szellem soha nem fogja figyelmen kívül hagyni ezt az írott Igét. Mindig is össze lesz kapcsolva az Ő Igéjével ...”** (1.Kor.4:6).

Már nyolcvan éve annak, amikor meg lett neki mondva, hogy az általa hirdetett Ige-üzenet előfutára lesz Jézus Krisztus második eljövételének. Kétezer év telt el azóta, amióta az ÚR ígéretbe adta az Ő visszajövetelét. Már annak idején azt írta Pál apostol: *„Nem fogunk ugyan mindnyájan elaludni, de bizonyára mindnyájan át fogunk változni”* (1.Kor.15:51). Péter apostol így tisztázza: *„Nem késlekedik az ÚR az Ő Ígéretének a beteljesítésével, amint egyesek késlekedést látnak abban, hanem hosszú türést gyakorol veletek szemben, mert nem akarja azt, hogy némelyek elveszenek, hanem azt akarja, hogy mindnyájan eljussanak a bűnbánatra”* (2.Pét.3:9). Még mindig érvényes amit a mi URUNK mondott: *„Legyetek éberek tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti URATOK!”* (Mát.24:42) és ez is érvényben marad: *„Tartsátok nyitva szemeiteket, legyetek éberek! Mert nem tudjátok, mikor jön el az időpontja”* (Márk 13:33).

Rövid időn belül számíthatunk a mennyei Völegény visszajövetelével, amelyre abban a pillanatban sor kerül, amint az utolsó is a választottak közül is ki lesz hívva. A fontos az, hogy készen álljunk. *„Ezért tehát, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek szorgosan arra, hogy Ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket, békeességben”* (2.Pét.3:14).

Az utolsó Ige-üzenete elérte a föld végső határait és bármely év az utolsó lehet. Számunkra rendkívülien fontos, hogy tájékozódásunkat a prófétai Ige-beszéd által kapjuk, amely nem engedi meg az önkényes magyarázatokat (2.Pét.1:20). Az ez időre adott előrejelzéseket elolvashatjuk az Igében, és látjuk, hogy minden beteljesedik.

Most az a fontos, hogy mindazt ami Isten üdvtervével kapcsolatos, helyesen soroljuk be a megillető helyre és önmagunkat is megfelelően beosztályozzuk. Én abból

indulok ki, hogy mindazok, akik elfogadják elhívásukat és az eleve elrendeltetést magukévá teszik, komolyan és teljes szívből elhiszik azt, amit Isten jelenleg végez. Az összes többiek bele kell törődjenek és el kell fogadják sorsukat, mivel megütköznek az ez időre szóló igében és nem ismerik el azt, amit Isten jelenleg végez.

Mindazoknak, akik kegyelmet találnak Isten szemében, az az egyetlen érvényes mérce, ami az Igében írva áll. És mindaz, aki egyenes az ő szívében, mindent helyesen fog megérteni. Abból amit prédikáltam vagy írásban kiadtam, semmit nem kell visszavennem. Az összes kiválasztottakkal együtt, részünk lesz a tökéletességre jutásban, és végső soron átéljük az elragadtatást, ami 1981 januárjában lett nekem megmutatva, amikor is a fehérbe öltözöttek sokaságával együtt felvételtem. Egyszóval a Pál apostol beszédével zárom le én is: „Sőt én a saját magam szemében, még az életemet is értéktelennek látom, ha csak örömmel elvégezhetem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól kaptam befejezhetem, tudniillik, hogy tanúbizonyságot tegyek az Isten kegyelmének Evangéliumáról.” „... mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes tanácshatározatát” (Ap.Csel.20:24 és 27).

Teljes szívemből őszinte köszönetet mondok az összes választottaknak és az eleve elrendeltetteknek minden kontinensen, hogy hűségesen állást foglaltok az ÚR, az Ő Igéje és az Ő munkája mellett.

„Ekkor így szólt hozzám: »Írd meg: Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzőjének vacsorájára!« Továbbá ezt is mondta nekem: »Ezek az Isten hiteles, igazmondó Igéi.«” (Jel.19:9).

„A Szellem és a menyasszony így szól: »Jöjj!« És mindaz aki hallja, az is mondja: »Jöjj!«, és aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja vegye az élet vizét ingyen!” (Jel.22:17).

Elvárások minden szinten

XVI. Benedek pápa meglepte az egész világot 2013 február 11-én az ő visszalépésének bejelentésével, amivel sok spekulációt váltott ki az ő utódjára illetően.

„Ő alá kell támassza a hagyományos hitet, de egyúttal meg kell érkezzen a korszerű emberek világában is. Gondosan össze kell tartsa az egyház 1,18 millió katolikusát és ezzel egy időben el kell ültesse a hitet is a plurális és multikulturális társadalmakban. Ne legyen túl öreg, de érettséget kell magával hoznia és a legmagasabb oktatással rendelkeznie.” Így foglalja össze egy újságíró, a katolikusok elvárásait az új pápát illetően. A protestáns egyházak, állítólagosan, elsősorban egy „ökumenikus” emberben reménykednek.

Végtére is, ez időben, 349 protestáns egyházak és felekezetek, több mint 560 millió emberrel, több mint 110 országban, egyesítve vannak a Világ-Egyház Testületi Tanácsában. XVI. Benedek pápa, igen tisztelt az egész világon, ő mindig megtalálta a megfelelő szavakat és az ahhoz illő Bibliaverseket arra, hogy kihangsúlyozza a „keresztények egységét. Így előterjesztette, például a Pál apostol szavait, az Efézus 4:4-6 -ból, amely utalással van az egy hit és az egy keresztségre: Benedikt, „az Is-

tenben való keresztség vallomásáról beszélt”. De ha valaki körültekintően elolvassa, ami valójában írva áll a Bibliában, meg fogja állapítani, hogy amaz egy hit- és amaz egy keresztségnek, amelyről Pál apostol beszél, semmi közös nevezője nincs az ún. „Szenháromság egy hitvallásával”, amiről valamennyi egyházak meg vannak győződve és amit gyakorolnak is.

Benedek pápa, úgyszintén elolvasta a János 17:21 –et is, amely kimondja: „... *hogy mindnyájan egyik legyenek*”, ezt a Szentírást pedig az ökuméniára alkalmazta. Mindazonáltal az Úr Jézus Szavai, nem emberi szervezetek / felekezetek uniójára utalnak, hanem az igazi hívők egységére, Jézus Krisztus, a mi URUNKban, az Ő Igéjében.

Úgy mint a Lengyelországból származó II.János Pál pápa, aki folyékonyan beszélt a német és az orosz nyelvet, Michail Gorbtschow- al együtt a két Német állam újraegyesítése sikerében játszottak vezető szerepet, éppen úgy hárult a Német Benedek XVI. pápára az a feladat, hogy előkészületeket folytasson az összes egyházak egységesítése érdekében. Ő meghívta a 12 világvallások képviselőit Assisi-be, Olaszországba; sőt Benedek volt az első pápa valaha, aki az együttműködés érdekében az evangélikus egyház egy képviselőjével találkozott Wittemberg-ben, Németországban, a Luther Márton működési területén.

A 2017 –es év folyamán kerül sor a Reformáció 500 éves évfordulójára, és állítólag azidőig meg kell gyógyuljon „az a seb, amelyet a Reformáció előokozott”, és így valamennyi lány-egyháznak vissza kell térnie az Anyaszentegyház kebelébe, úgy, hogy az egyházzsokaság meg kell végre szűnjön és az „egy egyház” keretén belül létre kell jöjjön az úgynevezett „egység a sokféleségben”.

Legyen az a vallási, politikai vagy gazdasági szinten: mindenhol az egyesülés van folyamatban. Németország egyesítve lett, Európa egysége folyamatban van, az egész világ egyesítve lesz egy fő alatt, akit, az ő kikiáltása után mindenki éljenezni fog. Mindazonáltal a Jézus Krisztus gyülekezetét nem érinti ez a folyamat. A Biblia igaz hívői, nem találnak elismerésre ebben a világban. Velük kapcsolatosan érvényes az, amit a mi URUNK mondott: „Én odaadtam nekik a Te Igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem tartoznak a világhoz, úgy amint Én sem tartozom e világhoz” (Ján.17:14). Ők valamennyien egyesítve lesznek, az ő Fejük, Jézus Krisztus alatt.

1993 –ban, tehát csak húsz évvel ezelőtt, ismerte el a Vatikán, amely mint egyház-Állam minden kormánnyal nagyköveteket cserélt, Izrael Államát és létesített diplomáciai kapcsolatokat az Izrael Állammal. Végére is, a pápa az egyetlen személyiség, aki nagy becsben áll az egész világon, és minden vallásfelekezet és önkormányzat elismeri őt, mint egy hatóságot. 18 éve annak, hogy tárgyalások vannak folyamatban különösen a következő három területet illetően: a katolikus egyház méltóságát illetően Izraelben; a szent helyek feletti szuverenitást (fennhatóság) illetően; és az adóügyek és a katolikus egyház vagyoni jogait illetően a Szentföldön. Az érdekhálózat összességében 21 fontos területre, helyre és épületre terjed ki. A legnagyobb akadály eddig az volt, hogy az Izrael Állam nem volt hajlandó feladni az emeleti teremmel (az úrvacsorai terem) kapcsolatos fennhatóságot, amelynek székhelye a Sion

hegyn van. Nos most, átengedett Izráel az egyháznak „egy kis részt” és kiadott a pápának egy hivatalos elhelyezést az emeleti teremben.

Mármost, miután a legnagyobb akadályok tisztázódtak, egy megállapodásban egyezkedett meg az új katolikus nuncius (a Vatikán diplomáciai képviselője) Izráelben, Giuseppe Lanzarotto érsek, az Izráel eddigi külügyminiszter-helyettesével, Danny Ayalonnal, amelyet 2013 júniusában akarnak aláírni a Vatikánban. Ez a megállapodás, egészen biztosan megnyitja az utat amaz egyezmény létrehozására, amely elfogadható lesz a palesztinok, a muszlimok, a zsidók és a keresztényeknek számára is. Ez magába fogja foglalni a Templom-hegyet és Kelet-Jeruzsálemet is, innen várják majd valamennyien a régóta várt béke létrejövetelét a Közel-Keleten és következőképpen világszerte (1.Thess.5:3). Végére is, Dániel próféta előre megjövendölte a 9.fejezet 27 –ik versében: „... és egy erős szövetséget fog kötni (megerősíti a szövetséget) a Néptömeggel egy év-hétre ...”.

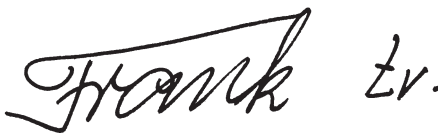
Az új pápára lesz a vezető szerep hárulva a békétárgyalásokat illetően, amelynek érdekében XVI. Benedek pápa nem tudott eleget tenni, mint egy olyan német, aki szemtanúja volt a szörnyű náci időknek. Legalkalmasabb talán egy pápa az Egyesült Államokból lenne, az egész világtól elismert nagyhatalom népe közül, hogy egyesítse az összes vallásfelekezeteket és tisztázza a Jeruzsálemmel kapcsolatos státuszt, a zsidókkal és a muzulmánokkal együtt. Mégis a dolgok úgy fognak alakulni, ahogyan alakulniuk kell.

Branham testvér azt mondta, hogy az említett szerződés megkötése körüli időben számíthatunk az elragadtatással. Idézet: „**Abban a pillanatban, amelyben elkezdődik a hetvenedik év-hét, vagyis a hét év, a gyülekezet már felvétellett**” (1961 augusztus 6). „**Miután a gyülekezet felvétellett, Róma egy szövetséget fog kötni a zsidókkal**” (1963 március 18). A bibliai próféciák megvalósulnak minden szinten a szemeink előtt, Izráellel kapcsolatosan is, és felemelhetjük fejeinket tudatában révén annak, hogy a mi testünk megváltása közeledik (Róma 8:23; 1.Kor.15:50-58; 1.Thess.4:13-18; 1.Ján.3:1-3).

„Továbbá így szól hozzám: »Ne pecsételd le e könyv prófétai Igéit, mert az idő közel van«” (Jel.22:10).

„Így szól az, aki ezekről bizonyosságot tesz: »Bizony, hamar eljövök’« »Ámen, Jövel URAM Jézus!«” (22:20).

Isten megbízásából munkálkodva
Frank tv.

Missziói beszámoló

Ez év is, szintén egy hosszú utazással kezdődött el, ami nevezetesen Indiába vezetett. Lenyűgöző hatással volt rám, amikor Swamy testvér, Chennaiban, az áldott összejövétel után megfogta a kezem és hálásan közölte velem, hogy 1964 –ben hallott engem első alkalommal prédikálni. Ő most 92 éves és alig akarta elhinni, hogy én még mindig utazom. A Hyderabadban és az Új-Delhiben megtartott összejövetelekre is több száz kilométert hagytak a hátuk mögött a hallgatók, hogy részt vehessenek azokon.

Branham testvér volt az, aki 1962 decemberében egy jól ismert evangélista címét adta át nekem, Indiából. Ez most a huszonnegyedik missziói látogatásom volt 1964 –ben megtett első látogatásom óta. Ez évek során az egész ország be lett vonva az Igehirdetésbe, a messzi északtól elkezdve a dél legalsó vidékeit is bevonva. Ugyanakkor nem csak Indiában, hanem az összes többi Ázsiai és Táv-Keleti országokban is nagy dolgokat végzett Isten – legutóbb Mongóliában. Sajnos, további részletekbe nem tudunk itt bemenni, sem ami ott és sem ami a többi afrikai kontinenseken, valamint a föld más részein jelenleg lezajlanak.

Valójában úgy van, amint az ÚR ígéretbe adta Ábrahámnak, hogy Jézus Krisztusban az összes nemzetek és törzsek meg vannak áldva (Gal.3:14). Tisztában vagyunk azzal, hogy most az utolsó hívás hangzik el, az utolsó hivatalos is még legyen hozzá csatolva az Ő gyülekezetéhez.

Két kép, az Indiában élő testvéreimmel és testvérnőkkel.

Amennyiben érdekeltek többet tudni, akkor írjanak az alábbi címre:

Misszió Központ

P.O.Box 100707

47707 Krefeld

Németország

E-Mail: volksmission@gmx.de vagy

Honlap: <http://www.freie-volksmission.de>

Az interneten keresztül, meg van adva a lehetőség, a havi találkozókat, minden hónap első hétvégéjén élőben követni:

szombat este 19:30 órakor (közép-európai idő szerint), vasárnap reggel 10:00 órakor.

A prédikációkat világszerte tizenhárom nyelven lehet hallgatni.

Vegye ki ön is a részét abban, amit Isten jelenleg végez az Ő üdvhatározatának alapján.

A sokszorosítás és másolás csak a mi beleegyezésünkkel engedélyezett.

Kiadó: Ewald Frank, Missionar, Postfach 100707, 47707 Krefeld, Deutschland.

